

Список використаних джерел

1. Дорош Н. І. Аудит: теорія і практика [Текст] / Н.І. Дорош. – К.: Знання, 2006. 495с. – ISBN 966–346–192–6.
2. Рудницький В.С. Методологія і організація аудиту / В.С. Рудницький. – Тернопіль: «Економічна думка», 1998. – 192 с.
3. Міжнародні стандарти аудиту, надання впевненості та етики: Видання 2010 року / [пер. з англ. мови О.В. Селезньов, О.Л. Ольховікова, О.В. Гик, Т.Ц. Шарашидзе, Л.Й. Юрківська, С.О. Куліков]. – К. : ТОВ «ІАМЦ АУ «Статус», 2006. – 1152 с.

Герчанівська Світлана

к.е.н., доцент

Кулеба Марія

студентка

ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»

м. Бережани, Україна

ЛЮДСЬКІ РЕСУРСИ ЯК ФАКТОР ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

Людські ресурси – специфічний та найважливіший з усіх видів економічних ресурсів. Як фактор економічного розвитку людські ресурси – це працівники, що мають певні професійні навички і знання та можуть використовувати їх у трудовому процесі. Специфіка людських ресурсів порівняно з іншими факторами економічного розвитку полягає в тому, що, по-перше, люди не лише створюють, а і споживають матеріальні та духовні цінності; по-друге, багатогранність людського життя не вичерпується лише трудовою діяльністю, а отже, щоб ефективно використовувати людську працю, потрібно завжди враховувати потреби людини як особистості; по-третє, науково-технічний прогрес та гуманізація суспільного життя стрімко збільшують економічну роль знань, моральності, інтелектуального потенціалу та інших особистих якостей працівників, які формуються роками та поколіннями, а розкриваються людиною лише за сприятливих умов.

В економічній літературі використовуються різні показники для означення людських ресурсів. Останнім часом серед вітчизняних вчених-економістів отримала розповсюдження думка, що сукупну пропозицію на ринку праці формує економічно активне (трудоактивне) населення [1, с.14-15; 2, с.8-9; 5, с.56-57]. За міжнародними нормами сюди відносять всіх зайнятих і тих, хто бажає працювати, тобто є безробітними, віком від 15 до 70 років включно (вважається, що після досягнення 71 року людина втрачає працездатність і відповідно не пропонує свою працю), крім недієздатних громадян.

До недавнього часу дослідники ринку праці оперували традиційним поняттям «трудові ресурси». Нині цю економічну категорію вважають застарілою, вимираючою, ужитком радянських часів.

Вважаємо за необхідне розкрити суть цього поняття для того, щоб визначити доцільність його заміни поняттям „економічно активне населення”.

Трудові ресурси – частина населення, що має необхідний фізичний розвиток, розумові здібності та знання для роботи в усіх сферах діяльності. Під трудовими ресурсами розуміють сукупну чисельність громадян працездатного віку, які за певних ознак (стан здоров'я, психофізіологічні особливості, освітній та інтелектуальний рівні, соціально-етнічний менталітет) здатні й мають наміри здійснювати трудову діяльність [4, с.99]. Тобто це певний запас ресурсів праці, що складається із зайнятих суспільно корисною працею в усіх галузях виробництва та потенційно спроможних до праці людей. З іншого боку, категорія «трудові ресурси» визначається як якісною ознакою (наявність працездатності), так і кількісними характеристиками (демографічні ознаки, чисельність, розподіл по регіонах). Таким чином, є всі підстави стверджувати, що трудові ресурси – це перш за все кількісний показник, який фіксує чисельність наявного працездатного населення на території країни, адміністративно-територіальної одиниці або в підприємстві.

Отже, можна відмітити такі розбіжності між цими економічними категоріями:

- законодавство України, у порівнянні з міжнародними стандартами, дещо обмежує працездатність і пенсійний вік громадян, гарантуючи зайнятість лише особам працездатного віку;
- оскільки поняття «трудові ресурси» не виявляє реально бажаних працювати, тому і не сприяє розробці заходів по задоволенню потреб населення в трудовій діяльності, тобто визначенні реальної пропозиції на ринку праці;
- категорія «трудові ресурси» робить акцент на працездатності громадян працездатного віку, тоді як Концепція МОП наголошує на бажанні осіб виявити економічну активність незалежно від їх працездатності, крім недієздатних;
- категорія «трудові ресурси» орієнтується на зайнятість підлітків та пенсіонерів, тоді як ці категорії населення згідно положень МОП відносять до економічно неактивного;
- поняттям «трудові ресурси» відображає чисельність населення, що можна примусити працювати, тобто яке фізично здатне працювати, тоді як економічно активне населення – це та реальна частина трудових ресурсів, яка добровільно працює або хоче працювати.

Проте принципова їх відмінність полягає в тому, що мета категорії «трудові ресурси» – це задоволення попиту суспільного виробництва на робочу силу, а категорії «економічно активне населення» – необхідність визначення сукупного попиту населення на робочі місця [3, с.79].

Ми погоджуємось із думками авторів і вважаємо, що якісну частину людських ресурсів доцільно сприймати через категорію «економічно активне населення», що відповідає і реаліям сучасних ринкових відносин (бажанню бути членом СОТ, ЄЕС), і вимогам за загальноприйнятими МОП критеріями. Однак і

поняття «трудові ресурси» має право на існування, так як показує максимально можливу (за екстремальних умов) кількість трудоактивного населення.

Список використаних джерел

1. Богиня Д.П. Основи економіки праці: Навч. посіб. / Д.П. Богиня, О.А. Грішнова. – 3-тє вид., стер.– К.: Знання-Прес, 2002. – 313 с.
2. Брич В.Я. Регулювання ринку праці: регіональні аспекти / В.Я. Брич. – К.: НЦ ЗРП, 1997. – 217 с.
3. Васильченко В.С. Державне регулювання зайнятості: Навч. посібник / В.С. Васильченко. – К.: КНЕУ, 2003. – 252 с.
4. Мімандусова Г.І. Ринок праці в Україні: тенденції та перспективи (соціально-економічний аналіз) / Г.І. Мімандусова. – Монографія. – К.: Інститут соціології НАНУ, 1999. – 96 с.
5. Петюх В.М. Ринок праці та зайнятість: Навчальний посібник / В.М. Петюх. – К.: МАУП, 1997. – 120 с.

Гуцул Тетяна

к. э.н., доцент

Хруль Вікторія

студентка

Национальный университет биоресурсов

и природопользования Украины

г. Киев, Украина

ФАКТОРЫ УВЕЛИЧЕНИЯ ПРОИЗВОДСТВА ЗЕРНА В УКРАИНЕ

В социально-экономическом развитии страны сельское хозяйство занимает особое место. Оно обеспечивает население продуктами питания, товарами первой необходимости и является первым условием развития общества. Производство зерна в Украине традиционно относится к стратегическим отраслям развития не только сельского хозяйства, но и всего народнохозяйственного комплекса страны. Зерновое хозяйство относится к основным приоритетам развития продовольственного сектора экономики страны, является важным источником доходности сельскохозяйственных предпринимательских структур.

Выявить основные резервы повышения производства зерна в Украине.

Важным аспектом развития зернового производства считаем оптимизацию структуры зерновых культур, позволяет без дополнительных затрат повысить его эффективность. Абсолютный размер посевных площадей зерновых культур в Украине и их удельный вес в общей посевной площади остаются почти стабильными на протяжении последних десятилетий. В структуре посевных